

Most és mindig is

És olyan gyáva vagyok, hogy nem merek
 éjjel kimenni a Hősök terére.
 Szégyentől remegő kézzel merek
 langyos vizet fogmosáshoz egy öreg
 fazékból, a fazékban örömet
 lelem, tele befoltozott lyukkal,
 és a feneke vastagon vízkővel.
 A fogkövemet eheti a fene.
 Elektromos fogkefémben kimerült,
 szégyenszemre kimerült az elem.
 A kezem akkor is remeg, ha nincs mit
 szégyellnem. Vagy a szégyenből nem fogyhat,
 nem fogyhat soha ki az ember? Reggel
 sötét volt tegnap a fejemben, arra
 ébredtem, fel sem öltöztem hát, csak
 egy rövidnadrágot rántottam rá
 az alsóra, és indultam ki a lép-
 csőházba, majd még kijebb a tűző
 napra s le a síneket és sínváltókat
 szegélyező partra – s ott nekivetve
 hátamat egy bozótos ócskavasnak;
 arcomat és combomat marta a nap,
 hátamat a rozstda, s kész lettem volna még
 több mindenre, ha nem hátrálok meg
 egy elbaktató vasutas szavára
 szokott unalmamba. Barnultam is azért
 elég sokat, fogott a nap, s agyamban
 is forgott ez-az, a Vérmező egy kar-
 nyújtásnyira, kettőre a Gesztenyés kert,
 s a Hősök tere egy vályogházban, fog-
 mosás előtt. Azután olyan sötét
 támadt, akár itt belül a testemben,
 ahol elveszni készülök éppen, míg
 odakint a tücsökkórus dörzsölt
 dicsérete árad fel a Mennynek.